

ЧАСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ

DOG'S ПЕСМЕ

ПАСЈА ТУЖАЉКА

*Данас је ђусџина бола већа неџо икад
До самоџ врха њиме сам исџуњен
У овом Сив-џраду на Дунају
У овом беџон-крају на Лиману
У џодероџини суџонској
Док видиџи џамно клуџко бивају
А нико никоџ не дозива*

*На улици џод свеџиљком дремљивом
Док исџружени божанским миром џрожеџи
Јоџ један дан џразан џриводимо крају
Неуџућени у велика збиџиџа
Ниџи у сиџничарења џрцава џреливна
На маџи свих џоџроџених надања
Један човек на низбрдиџи дана
Као да смо ми криви за њеџове џоџонуле лађе
Пред свеџом од неvida од нечуја
Мучки џоказује снаџу
На мом џајџосу на мом браџу
А ваџај њеџов џасџи од удараџа од бола
До неба расџе оџвеџава
И моја џасџа вера џако чесџо заблудама џлаћана
Овоџа џуџа џу иза жбуна
У дрџиавиџи неџовраџно умире
Док џосмаџрам ухваћени џризор
Док џледам лимена срџа у џролазу*

Која шујим кораком ошалавају дан
И не чују како склуичана дуца
Једној њса језно цвилећи у помоћ дозива

Али да сам само млађи
Само да ми је онај моћни скок као некад
Добро бисмо се клали човек и ја
На овој сјази наших сусрећања

ТРИ ПАСЈА БРАТА

Нас тројица три пасја браћа
Три анонимуса
Мало скијамо више лецкаримо
На леињој јари скоро и не дицемо

Време нам ниција не значи

Врховима рејова ваздух
Уздуж и попреко сечемо
Кад у промене кренемо
Искључиво на Лиману I
Тамо је све сама госиода
(У Европи најбоља)
Што и нама даје озбиљан сјаиус
Мада понекад заирацији и говор мржње:
Барабе псеће цукци
Њих треба у егзил
Иако смо шу рођени и нисмо дођоци
Иако смо за неке од њих и културицка

Проблем је по мени
У смислу социолоцком
Већи но циио изгледа:
Заборавља се на суживои
На Нојеву барку
(На мијску завешну парадиџму)
Али он је и од шога већи:
Људи не воле ближње
Ни сами себе
А камоли нас њсе

Туџа божја

Ипак нађе се људ који
Али ипек кад схваћи
Колико смо од њих бољи

ПЕСМА У КОЈОЈ ЈЕ ПАС ЛИРСКИ СУБЈЕКТ

Госпођа се сипално жали
На неврозе и миџреничне болове
(Има их мноџо)
Говори ми да своју смрт сања
Ауиодесипруктивца.

Оиет је изводим у шейњу
По кеју дунавском.

Не волим да будем замена
За нечије изџубљене нежностии
И покрадене снове
Не иодносим шу пайеишуку ума.

Чему сва ша шепања
Ова украс-оџрлица око моџа враћа
И седмично мирисна куйка, шошла?
То ме феминизира
И озбиљно руци мој иденишиет
(Као да сам, оипрости боже, ирансвесити).

Ја сам, бре, за насипуи без обавеза
И џушења иорива
Ја сам да буде све по мом, пасјем:
Да за врайцем иоирчим авнем
У жбуну шушнем
По ирави њушнем
Уз дрво муцки иишнем
Да некој уво џризнем
А кад иреба, по мукачком, и забиберим
Ено оној шамо фрајлици
Са ћубицом најирлишаној,
На узици.

Big dog сам ја.

Ех, живої̄ без избора
На ѿвоцу
(Не, ѿо и није ѿо ѿраоцу)
И није неки живої̄
Макар ѿи он и име даје

Али нека – добићу крила и ја.

DOG'S ПЕСМА

Нисмо вице ѿси.
Сада смо dogs.

Dog ја
Dog ѿи
Dogs ми
Dogs они
Dog до dogа
(Све до реѿа моѿа)
Поѿрбуцке
Полећуцке
Савијуцке
(Као све је ОК)

Ни живи
Ни мрѿви
А свем свеѿу
На смеѿњи
Ми овдацњи ѿси

Ни ѿамо
Ни амо

Од друѿих заѿомљени
Од себе забораљени

А оѿуда булдоѿ црн
Булдоѿ авеѿи
На нас иде

На нас јури
За нас чељусӣ с̄ирема
Ево и дах му се осећа

Нико̄ њо не види
Нико не чује
Нико за њӯ њӯӣња̄ву не мари
А камоли ав-ав ојомену да њусӣи

Каква смо ми њо dog-сор̄ӣа
Као да смо серб-свеӣ саӣрӣи
У дрем њо̄ӣону

МАЛИ ТРАКТАТ ПСА О ЧОВЕКУ И СЕБИ

1.

Човече, ја јесам њас
Али у мој когито
(Како би рекао један њесник)
Не њреба нимало сумња̄ӣи
Нӣӣӣ га доводӣӣи у њӣӣа̄ње
Са ње њвоје наречене људске висине

Ти њо свом обичају с̄ӣаром заборавља̄ц:
Ис̄ӣорија човека
Ис̄ӣорија је њса
(А могло би бӣӣи и обрнӯӣо)

Све је њочело од њрве одаӣе̄ӣе с̄ӣреле
И њај дослух између њебе и мене још њраје
Иако је леӣ с̄ӣреле давно завр̄ц̄ен

Да ли се оӣада ц̄ӣа изменило?
Променио се само њвој начин
Наӣада и одбране
И њвоја свиреӣос̄ӣ је њос̄ӣала
Ма̄ц̄ӣовӣӣија и већа
И њвој софизам доӣисивања ис̄ӣине
Само њеби својс̄ӣвен изменио се
Пос̄ӣао је софис̄ӣициранији

Да би ти био на добити
Мада је у овом случају истина
Сасвим другачија:
Од мене си понео стравежију
Бусије најда и повлачења
Понео си вољу за моћ
Понео си веру нејоколебљиву
Да и у кейман кад се зађе
Да је то само лукаство
Да би воља била бризгавија
А не пораз који вуче доле

У томе сам свакако
Био изнад тебе
И твојих стрмоглав-топеза
Али ти си човек:
Као и све друго
И ово у заборав-корпу бацаш

Све несносно неизледно
Безвредно бесидно похотно
Мучно а поредбено
Као знојну рану из себе истиснуо си
Од тога флоскулу стереотипи створио
(Пасје семе пасји отац пасји син
Пасји ујед псеће срце јалов пас
Завија као пас бесан пас
Пас ти матер...)
И пустио да се испред мене
И за мном као камење ваља
Уз превид један твој:
У свему што сам ја
Твога жића твога лика
Већ навелико има
Тако си постојао соствена мена:
Уместио мене погодно си себе

2.

И ма колико овај свеживоти
Ти мноме у тамно бојио
Има једна истина иако свећла у мени
За коју само посвећени знају:

У мом срцу је жар
У мом шџелу је разливени ѓлам
Ја их ѓо свеџу ѓроносим
(Нема већеџ ваџроноскоца од мене)

Доџакнем лизнем ли ѓуџи срмасџу
Она ваџра сџрасна ѓосџане
У ѓоме је кажу моја безочносџи
Иако ми је верносџи ѓрема ѓеби
И од саме смрџи силнија

У мени се зраци Месеца и Сунца
џреламају
И док ѓи ѓролазицџ између њих
Ја ѓе на ѓом ѓуџу једини ѓраџим
Али ѓи си човек:
Као и све осџало
И ово у заборав-корџу бацацџ

ПСИ ПАТА

У свему овоме нема ничеџ миџскоџ.
Једносџавно, они су ѓакви:
У хладу, на врелини дана, дахџави;
Чесџо аџаџични ѓосмаџрачи
Свеџа у ѓролазу, кроз каџџу,
А моџло би се реџи и
Склони џлуварењу ѓоред ѓуџа, кад дан умире.
Понекад ѓадне и ѓреџња уз дрз и рз
(Мада се ницџа не мења: пси лају – караван
пролази).
Познаџа је и њихова ѓоџрџезносџи,
Умилносџи у џовору реџа
И романџично зурење у зрели Месец;
Њихова иџра са лейџирима на ливади,
Сваџовско идење за невестџом
И небројена узајамна клања збоџ чари њених.

Али све је ѓо ѓривид,
Маска за лаковерне –
Уверавају они цџо се из раџа врађају.

Када иза невид-џоре кавџе крену,
Прва кај оџрова у оброк џане
И џласине о великом раџу до њих дођу,
Тада им у џлави неџџо кврџне
И они остџаве олисџала јуџира,
И Месеџ џо коме, докони,
Своја лица сомнамбулно џраже.
И крену у џрк дивџи, не маређи мноџо
За доба дана и нођи.
Преко ливада, њива и Chesџара иду;
Преко река, џусџиња и мора иду,
Са крвавим заносом у очима иду,
Са смрџ-џреџњом у чељусџима иду.

Иду џако, јуре без умора и засџоја
Док се не џомеџају са друђима,
Шџо на леџеџу крикова безазлених
Своџа беснила џесме џевају,
Сасвим имуни на џрех и кајање.

А кад џовиџи и узајамне џоџере сџану,
Они џџо су џреживели,
На џрвој реџи окуџани,
Како би сасвим заборавили на џејзаж крви,
У завичај свој се враџе и –
Као да никад ниџџа није ни било:
Оџеџ, докони, у месеџ над џлавом зуре,
Кроз каџије, аџаџично, свеџ џосмаџрају;
Оџеџ џлуваре,
Оџеџ невестџе џросе и
Своје џсиђе џенасџе уче
Да за леџџирима јуре, као некад они;
И сџрџљиво, да нико не зна, џомно ослуџкују,
Неки нови зов чекају далеки,
Шџо џа само они џоме вични моџу разумеџи.